

תת"ע 6603/10/16 - מדינת ישראל נגד דורון נסים מזרחי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6603-10-16 מדינת ישראל נ' מזרחי
תיק חיצוני: 90505320326

כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
דורון נסים מזרחי	נאשמים

החלטה

בפני בקשת הנאשם לעיון מחדש בהחלטתי מיום 18.1.17 לדחות את הבקשה למחיקת כתב האישום בטענת מקדמית של התיישנות.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה מיום 30.10.15 של נהיגה במהירות של 100 קמ"ש בדרך עירונית בה המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

ב"כ הנאשם טען כי המאשימה לא הוכיחה שהודעה נשלחה כנדרש למענו של הנאשם ולא הוכחה כי הומצאה כדין לנאשם. לטענתו אישור המסירה חתוך והפלט שהוצג מאתר הדואר אינו מאפשר לבסס חזקת מסירה. בנסיבות פעלה המאשימה בניגוד להוראות סעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**") ולכן כתב האישום התיישן ויש למוחקו.

ב"כ המאשימה טענה בתגובתה כי יש לדחות את בקשת הנאשם וזאת כיוון שהודעה לנאשם נשלחה ביום 16.11.15 וזאת לפי פלט שהוציאה מאתר הדואר ממנו עולה כי דבר הדואר הוחזר לשולח ביום 30.12.15 מטעם ש"לא נדרש".

עיון

לאחר שעיינתי בשנית בטענות ב"כ הנאשם החלטתי לקבלן.

סוגיית ההתיישנות בעבירות תעבורה נדונה בהרחבה בתת"ע (נצ') 775-07-08 **מדינת ישראל נ' אבו סביה**, לא פורסם (מיום 29.5.10) (להלן: "**פס"ד אבו סביה**"). פסק הדין התייחס לסעיפים 239א ו- 225א לחסד"פ באשר לחובת משלוח הזמנה לדין בדואר רשום בפרק זמן של 4 חודשים בעבירה שתועדה במצלמה ולרציונל מאחורי הסעיף שמטרתו

לאפשר לנאשם להתמודד עם הדוח או האישום ולהתגונן מפניו באופן אפקטיבי. ברור כי ככל שחולף הזמן ממועד ביצוע העבירה קשה יותר לנאשם לזכור מה היה באותו מועד והדבר מקשה על יכולת ההתגוננות שלו.

באשר לנטלי ההוכחה בדבר משלוח הודעה על ביצוע העבירה במועד, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך את החזקה.

נקבע בפסיקה, כי כדי להוכיח שההודעה נשלחה בדואר רשום כדין על המאשימה לעשות כן באמצעות אישור מסירה הממלא כדין. וכדברי כב' השופטת איראלי בפס"ד אבו סביה:

"אין במסמך זה, לטעמי, כדי להוות ראיה מספקת לשם החלתה של חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות. בעניין זה הריני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמת, לפיה "אישור המסירה" עליו נסמכת המאשימה, חסר פרטים מהותיים שבהעדרם, אין לבסס עליו את חזקת המסירה. עובד רשות הדואר ציין רק את שמו "עבד" ואת התאריך "23.4.08" וסימן איקס לצד המילים "לא נדרש". הוא לאפרט, במקום המתאים לכך במסמך, כיצד פעל באותו תאריך - האם ביקר בכתובתה של הנאשמת? האם איש לא נמצא במען? האם השאיר לה הודעה בביתה והפנה את דבר הדואר למסירה ביחידת הדואר? לא ניתן ללמוד מן האישור האם בכלל נערך ביקור בביתה של הנאשמת, שמא היא הוזמנה לסור ליחידת הדואר ולא הגיעה. כמו כן, עובד הדואר כלל לא ציין את פרטיו המלאים על גבי האישור, לרבות שם משפחתו, ולא חתם על האישור כנדרש."

וראו גם תת"ע (ת"א) 8510-03-16 מדינת ישראל נ' גורשומוב, לא פורסם (מיום 28.11.16).

במקרה דנן הוצג אמנם אישור מסירה, אך הוא ריק לחלוטין ואפילו הטענה ש"לא נדרש" לא רשומה בו. אין רישום של תאריך או חתימה, או כל פרט אחר שיכול היה להעיד על הזמנת הנאשם לסור לדואר. כך שבפועל לא ידוע כלל מתי נשלח דבר הדואר ומתי לא התקבל.

הפלט מאתר רשות הדואר אין בו כדי למלא את החסר באישור המסירה הלאקוני שהוצג.

אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח כי הזמנה לדין נשלחה כדין במועד ומשכך אני מורה מחיקת האישום.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים, ותבטל מועד הדיון ביומן ותסגור התיק.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ז, 01 פברואר 2017, בהעדר
הצדדים.